

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ¹

Υιοθετήθηκε στο Στρασβούργο στις 6.11.1997
Έναρξη ισχύος: 1.3.2000, σύμφωνα με το άρθρο 27
Κείμενο: European Treaty Series, No. 166

Προοίμιο

Τα Κράτη μέλη του Συμβουλίου της Ευρώπης και τα υπόλοιπα Συμβαλλόμενα Μέρη, Θεωρώντας ότι σκοπός του Συμβουλίου της Ευρώπης είναι η επίτευξη της μεγαλύτερης δυνατής ενότητας μεταξύ των μελών του,

Λαμβάνοντας υπόψη τον αριθμό των διεθνών κειμένων που αφορούν στην ιθαγένεια, στην πολλαπλή ιθαγένεια και στην ανιθαγένεια,

Αναγνωρίζοντας ότι, σε ζητήματα ιθαγένειας, θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη τόσο τα νόμιμα συμφέροντα των Κρατών όσο και αυτά των ατόμων,

Εκφράζοντας την επιθυμία να προωθήσουν την προοδευτική ανάπτυξη των νομικών αρχών που αφορούν στην ιθαγένεια καθώς και την υιοθέτησή τους από το εσωτερικό δίκαιο και επιθυμώντας να αποφύγουν, στο μέτρο του δυνατού, τις περιπτώσεις ανιθαγένειας,

Εκφράζοντας την επιθυμία να αποτρέπονται οι διακρίσεις σε θέματα που αφορούν στην ιθαγένεια,

Λαμβάνοντας υπόψη το δικαίωμα σεβασμού στην οικογενειακή ζωή, όπως αποτυπώνεται στο άρθρο 8 της Σύμβασης για την Προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών,

Υπογραμμίζοντας ότι τα Κράτη αντιμετωπίζουν το καθένα διαφορετικά το θέμα της πολλαπλής ιθαγένειας και αναγνωρίζοντας ότι το κάθε Κράτος είναι ελεύθερο να αποφασίζει ποιες συνέπειες προβλέπει το εσωτερικό του δίκαιο στις περιπτώσεις που κάποιος πολίτης του αποκτά ή έχει ήδη και μια άλλη ιθαγένεια,

Συμφωνώντας στην προσδοκία εύρεσης κατάλληλων λύσεων όσον αφορά τις συνέπειες της πολλαπλής ιθαγένειας και ειδικότερα όσον αφορά τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις όσων έχουν πολλαπλή ιθαγένεια,

Εκτιμώντας ότι είναι ευκαίιο να υποχρεώνονται τα άτομα που έχουν την ιθαγένεια δύο ή περισσότερων Κρατών Μελών να υπηρετούν τη στρατιωτική τους θητεία σε ένα από αυτά τα Κράτη,

Εκτιμώντας την ανάγκη προαγωγής της διεθνούς συνεργασίας μεταξύ των εθνικών αρχών που είναι αρμόδιες για θέματα ιθαγένειας,

Συμφωνούν :

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι : ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης

Άρθρο 1 - Η Σύμβαση αποτυπώνει τις αρχές και τους κανόνες που αφορούν στην ιθαγένεια των φυσικών προσώπων και τους κανόνες που αφορούν στην εκπλήρωση των στρατιωτικών υποχρεώσεων τους στις περιπτώσεις της πολλαπλής ιθαγένειας. Τα Συμβαλλόμενα Κράτη υποχρεούνται να εναρμονίσουν το εσωτερικό τους δίκαιο με αυτές τις αρχές και τους κανόνες.

¹ Υπογράφηκε από την Ελλάδα στις 6.11.1997.

Απόδοση στην ελληνική και επιμέλεια: Γραφείο της Υπατης Αρμοστείας των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες στην Αθήνα.

Ορισμοί

Άρθρο 2.- Στα πλαίσια της παρούσας Σύμβασης :

α. «ιθαγένεια» είναι ο νομικός δεσμός που συνδέει το άτομο με το Κράτος και δεν αποτελεί ένδειξη της εθνικής καταγωγής του,

β. «πολλαπλή ιθαγένεια» είναι η ταυτόχρονη ύπαρξη σε ένα άτομο δύο ή περισσότερων ιθαγενειών,

γ. «παιδί» είναι κάθε πρόσωπο που δεν έχει συμπληρώσει το 18^ο έτος της ηλικίας του, εκτός εάν σύμφωνα με το εφαρμοζόμενο στο παιδί δίκαιο η ενηλικίωση επέρχεται σε μικρότερη ηλικία,

δ. «εσωτερικό δίκαιο» είναι κάθε μορφή διάταξης του εθνικού νομικού συστήματος, συμπεριλαμβανομένων του συντάγματος, της νομοθεσίας, των κανονισμών, των διαταγμάτων, της νομολογίας, των εθιμικών κανόνων δικαίου και της πρακτικής καθώς και των κανόνων που απορρέουν από τα δεσμευτικά διεθνή κείμενα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II: ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ

Κρατική δικαιοδοσία

Άρθρο 3.- 1. Κάθε Κράτος υποχρεούται να καθορίσει σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο τους πολίτες του.

2. Το εσωτερικό δίκαιο τυγχάνει της αποδοχής των άλλων Κρατών εφόσον είναι εναρμονισμένο με τις ισχύουσες διεθνείς συμβάσεις, το διεθνές εθιμικό δίκαιο και τις γενικά αναγνωρισμένες στα θέματα ιθαγένειας αρχές δικαίου.

Αρχές

Άρθρο 4 .- Οι κανόνες δικαίου που αφορούν στην ιθαγένεια και υιοθετούνται από κάθε Κράτος μέλος διέπονται από τις ακόλουθες αρχές :

α. καθένας έχει δικαίωμα σε μια ιθαγένεια,

β. πρέπει να αποτρέπεται η ανιθαγένεια,

γ. κανένας δεν μπορεί να στερηθεί αυθαίρετα την ιθαγένειά του,

δ. ούτε ο γάμος, ούτε η λύση του γάμου μεταξύ πολίτη Κράτους μέλους και αλλοδαπού, ούτε η αλλαγή της ιθαγένειας ενός εκ των δύο συζύγων κατά τη διάρκεια του γάμου πλήττει αυτόματα την ιθαγένεια του ετέρου συζύγου.

Αρχή της μη διάκρισης

Άρθρο 5.- 1. Οι κανόνες δικαίου των Κρατών μελών που αφορούν στην ιθαγένεια δεν πρέπει να περιλαμβάνουν διατάξεις ή οιαδήποτε πρακτική που συνιστά διάκριση για λόγους φύλου, θρησκείας, φυλής, χρώματος, εθνικής ή εθνοτικής καταγωγής.

2. Κάθε Κράτος μέλος υποχρεούται να υιοθετήσει την αρχή της μη διάκρισης των πολιτών του λόγω του τρόπου κτήσης της ιθαγένειάς του, ανεξάρτητα δηλαδή εάν απέκτησαν την ιθαγένεια με τη γέννηση ή αργότερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III: ΚΑΝΟΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ

Κτήση ιθαγένειας

Άρθρο 6.- 1. Κάθε Κράτος μέλος πρέπει να προβλέπει στο εσωτερικό του δίκαιο την αυτοδίκαιη κτήση της ιθαγένειάς του από τα παρακάτω πρόσωπα :

α. από τα παιδιά, όταν ένας από τους γονείς τους έχει κατά το χρόνο γέννησής τους, την ιθαγένεια του Κράτους μέλους, με εξαίρεση ό,τι ορίζεται από το εσωτερικό δίκαιο για τα παιδιά που γεννήθηκαν στο εξωτερικό. Όσον αφορά τα παιδιά των οποίων η πατρική συγγένεια δημιουργείται με αναγνώριση, δικαστική απόφαση ή παρόμοια διαδικασία, κάθε Κράτος μέλος μπορεί να ορίσει ότι το παιδί αποκτά την ιθαγένεια του βάσει διαδικασίας που προβλέπεται από το εσωτερικό του δίκαιο,

β. από τα νεογέννητα – έκθετα παιδιά που βρίσκονται στο έδαφός του και κινδυνεύουν να μην αποκτήσουν κάποια ιθαγένεια.

2. Κάθε Κράτος μέλος πρέπει να προβλέπει στο εσωτερικό του δίκαιο τον τρόπο κτήσης της ιθαγένειάς του από τα παιδιά που γεννιούνται στο έδαφός του και δεν αποκτούν με τη γέννηση άλλη ιθαγένεια. Αυτή η ιθαγένεια πρέπει να χορηγείται :

α. αυτοδίκαια με τη γέννηση, ή

β. στη συνέχεια, στα παιδιά που είναι ανιθαγενή, βάσει αίτησης που υποβάλλεται στην αρμόδια αρχή από ή για λογαριασμό του ενδιαφερόμενου παιδιού, με τρόπο που ορίζεται στο εσωτερικό δίκαιο του Κράτους μέλους. Η αίτηση μπορεί να εξαρτάται από τη νόμιμη και συνήθη διαμονή στο έδαφός του κατά την περίοδο που προηγείται της υποβολής της, που σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να υπερβαίνει την πενταετία

3. Κάθε Κράτος μέλος υποχρεούται να ορίζει στο εσωτερικό του δίκαιο τη δυνατότητα κτήσης της ιθαγένειας με πολιτογράφηση για τα πρόσωπα που διαμένουν νόμιμα και έχουν τη συνήθη διαμονή τους στο έδαφός του. Η σχετική νομοθεσία δεν πρέπει να προβλέπει ως προϋπόθεση για την πολιτογράφηση περίοδο διαμονής, που προηγείται της υποβολής της σχετικής αίτησης, πλέον της δεκαετίας.

4. Κάθε Κράτος μέλος υποχρεούται να διευκολύνει κατ' εφαρμογή του εσωτερικού του δικαίου την κτήση της ιθαγένειάς του για τα παρακάτω πρόσωπα :

α. τους συζύγους των πολιτών του,

β. τα παιδιά των πολιτών του που υπάγονται στην εξαίρεση της παραγράφου 1 εδάφιο α του παρόντος άρθρου,

γ. τα παιδιά όταν ένας εκ των γονέων τους αποκτά ή έχει ήδη αποκτήσει την ιθαγένειά του,

δ. τα παιδιά που υιοθετούνται από τους πολίτες του,

ε. τα πρόσωπα που γεννήθηκαν στο έδαφός του και έχουν νόμιμη και συνήθη διαμονή σ' αυτό,

στ. τα πρόσωπα που έχουν νόμιμη και συνήθη διαμονή στο έδαφός του για χρονικό διάστημα που αρχίζει πριν τη συμπλήρωση του 18^{ου} έτους της ηλικίας τους. Το χρονικό διάστημα μπορεί να καθορισθεί από το εσωτερικό δίκαιο του ενδιαφερόμενου Κράτους μέλους,

ζ. τους ανιθαγενείς και τους αναγνωρισμένους πρόσφυγες που έχουν τη νόμιμη και συνήθη διαμονή τους στο έδαφός του.

Αυτοδίκαιη απώλεια της ιθαγένειας ή με πρωτοβουλία του Κράτους μέλους

Άρθρο 7.- 1. Τα Κράτη μέρη δεν μπορούν να προβλέπουν στην εσωτερική τους νομοθεσία για την αυτοδίκαιη απώλεια της ιθαγένειας ή για την απώλεια της ιθαγένειας βάσει κρατικής ενέργειας εκτός από τις περιπτώσεις :

α. κτήσης άλλης ιθαγένειας ,

β. κτήσης της ιθαγένειας του Κράτους μέλους με απατηλή ενέργεια, βάσει πλαστών πληροφοριών ή απόκρυψης σημαντικών στοιχείων από τον αιτούντα,

γ. εθελοντικής στράτευσης σε αλλοδαπές στρατιωτικές δυνάμεις,

δ. συμπεριφοράς που πλήττει σοβαρά τα ζωτικά συμφέροντα του Κράτους μέλους,

ε. έλλειψης πραγματικού δεσμού μεταξύ του Κράτους μέρους και του πολίτη που έχει τη συνήθη διαμονή του στο εξωτερικό,

στ. απόδειξης, κατά τη περίοδο που προηγείται της ενηλικίωσης ενός παιδιού, ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις που προβλέπονται από το εσωτερικό δίκαιο και οδηγούν στην αυτοδίκαιη κτήση της ιθαγένειας του Κράτους μέρους,

ζ. υιοθεσίας ενός παιδιού, όταν αποκτά ή έχει ήδη αλλοδαπή ιθαγένεια ενός ή και των δύο θετών γονέων του.

2. Τα Κράτη μέρη μπορούν να προβλέψουν την αφαίρεση της ιθαγένειας τους από τα παιδιά των οποίων οι γονείς δεν έχουν πλέον την ιθαγένειά τους, με εξαίρεση τις περιπτώσεις των εδαφίων γ) και δ) της προηγούμενης παραγράφου. Όμως, δεν αφαιρείται η ιθαγένεια από τα παιδιά εφόσον ο ένας εκ των δύο γονέων τη διατηρεί.

3. Τα Κράτη μέρη δεν μπορούν να προβλέψουν στο εσωτερικό τους δίκαιο για την απώλεια της ιθαγένειας κατ' εφαρμογή των παραγράφων 1 και 2 του παρόντος άρθρου εάν το ενδιαφερόμενο πρόσωπο καταστεί ανιθαγενές. Εξαίρεση από τον κανόνα αυτό επιτρέπεται μόνον στις περιπτώσεις που ρυθμίζονται από το εδάφιο β) της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου.

Απώλεια της ιθαγένειας με αίτηση του ενδιαφερόμενου ατόμου

Άρθρο 8.- 1. Κάθε Κράτος πρέπει να παρέχει στους πολίτες του τη δυνατότητα αποβολής της ιθαγένειάς τους με την προϋπόθεση ότι δεν καθίστανται ανιθαγενείς.

2. Όμως, τα Κράτη μέρη μπορούν να προβλέψουν στο εσωτερικό τους δίκαιο ότι μόνον οι πολίτες τους που έχουν τη συνήθη διαμονή τους στο εξωτερικό υπάγονται στις διατάξεις περί αποβολής της ιθαγένειας.

Ανάκτηση της ιθαγένειας

Άρθρο 9.- Κάθε Κράτος μέρος διευκολύνει στις περιπτώσεις των πρώην πολιτών του που έχουν τη νόμιμη και συνήθη διαμονή τους στο έδαφός του την ανάκτηση της ιθαγένειάς του εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις που ορίζονται στο εσωτερικό του δίκαιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV: ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΣΤΗΝ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ

Εξέταση των αιτημάτων

Άρθρο 10.- Κάθε Κράτος μέρος υποχρεούται να εξασφαλίσει όπως οι αιτήσεις που αφορούν στην κτήση, διατήρηση, απώλεια, ανάκτηση ή στην έκδοση πιστοποιητικού ιθαγένειας εξετάζονται σε εύλογο χρόνο.

Αποφάσεις

Άρθρο 11 .- Κάθε Κράτος μέρος υποχρεούται να εξασφαλίσει όπως οι αποφάσεις που αφορούν στην κτήση, διατήρηση, απώλεια, ανάκτηση ή στην έκδοση πιστοποιητικού ιθαγένειας είναι έγγραφες και αιτιολογημένες.

Δικαίωμα προσφυγής

Άρθρο 12.- Κάθε Κράτος μέρος υποχρεούται να προβλέπει την άσκηση προσφυγής, διοικητικής ή δικαστικής, σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο κατά των αποφάσεων που αφορούν στην κτήση, διατήρηση, απώλεια, ανάκτηση ή στην έκδοση πιστοποιητικού ιθαγένειας.

Τέλη

Άρθρο 13.- 1. Κάθε Κράτος μέρος υποχρεούται να προβλέπει εύλογα τέλη για την κτήση, απώλεια, ανάκτηση ή την έκδοση πιστοποιητικού ιθαγένειας.

2. Κάθε Κράτος μέρος υποχρεούται να εξασφαλίσει όπως τα τέλη για την άσκηση διοικητικής ή δικαστικής προσφυγής δεν συνιστούν εμπόδιο για τους αιτούντες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V: ΠΟΛΛΑΠΛΗ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ

Περιπτώσεις αυτοδίκαιης πολλαπλής ιθαγένειας

Άρθρο 14.- 1. Τα Κράτη μέρη επιτρέπουν :

α. στα παιδιά που αποκτούν αυτοδίκαια περισσότερες της μιας ιθαγένειας με τη γέννησή τους να τις διατηρούν,

β. στους πολίτες τους να έχουν και άλλη ιθαγένεια όταν αυτή αποκτάται αυτοδίκαια λόγω γάμου.

2. Η διατήρηση των ιθαγενειών που αναφέρονται στην παράγραφο του παρόντος άρθρου εξαρτάται από τις σχετικές διατάξεις του άρθρου 7 της παρούσας Σύμβασης.

Άλλες περιπτώσεις πολλαπλής ιθαγένειας

Άρθρο 15.- Οι διατάξεις της παρούσας Σύμβασης δεν περιορίζουν την εξουσία του Κράτους μέρους να καθορίζει εάν :

α. οι πολίτες του που αποκτούν ή έχουν την ιθαγένεια άλλου Κράτους μέρους διατηρούν ή αποβάλλουν την ιθαγένειά του,

β. η απόκτηση ή η διατήρηση της ιθαγένειάς του εξαρτάται από την αποβολή ή την απώλεια άλλης ιθαγένειας.

Διατήρηση της προηγούμενης ιθαγένειας

Άρθρο 16.- Τα Κράτη μέρη δεν θα εξαρτούν από την αποβολή ή την απώλεια μιας άλλης ιθαγένειας την κτήση ή τη διατήρηση της ιθαγένειάς τους, όταν η αποβολή ή η απώλεια δεν είναι εφικτή ή δεν αποτελεί εύλογο αίτημα.

Δικαιώματα και υποχρεώσεις που αφορούν στην πολλαπλή ιθαγένεια

Άρθρο 17.- 1. Οι πολίτες του Κράτους μέρους που έχουν και άλλη ιθαγένεια έχουν, στο έδαφος του Κράτους μέρους στο οποίο διαμένουν, τα ίδια δικαιώματα και υποχρεώσεις με τους πολίτες αυτού του Κράτους.

2. Οι διατάξεις αυτού του κεφαλαίου δεν πλήττουν :

α. τους κανόνες του διεθνούς δικαίου για την παροχή διπλωματικής ή προξενικής προστασίας από τα Κράτη μέρη στους πολίτες τους που έχουν και άλλη ιθαγένεια,

β. την εφαρμογή των κανόνων του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου κάθε Κράτους μέρους στις περιπτώσεις της πολλαπλής ιθαγένειας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI: ΔΙΑΔΟΧΗ ΚΡΑΤΩΝ ΚΑΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ

Αρχές

Άρθρο 18.- 1. Σε θέματα ιθαγένειας στις περιπτώσεις διαδοχής Κρατών και με σκοπό την αποτροπή της ανιθαγένειας κάθε ενδιαφερόμενο Κράτος μέρος υποχρεούται να σέβεται τις αρχές του κράτους δικαίου, τους κανόνες δικαίου που αφορούν στα ανθρωπίνια δικαιώματα και τις

αρχές που αποτυπώνονται στα άρθρα 4 και 5 της παρούσας Σύμβασης και στην παράγραφο 2 του παρόντος άρθρου.

2. Αποφασίζοντας για την χορήγηση ή τη διατήρηση της ιθαγένειας στις περιπτώσεις της διαδοχής των Κρατών κάθε ενδιαφερόμενο Κράτος μέρος υποχρεούται να συνεκτιμήσει ειδικότερα :

α. τον πραγματικό και αποτελεσματικό δεσμό του ενδιαφερόμενου ατόμου με το Κράτος,
β. τη συνήθη διαμονή του ενδιαφερόμενου ατόμου κατά το χρόνο της διαδοχής του Κράτους,

γ. τη βούληση του ενδιαφερόμενου ατόμου,

δ. την εδαφική καταγωγή του ενδιαφερόμενου ατόμου.

3. Στην περίπτωση όπου η κτήση της ιθαγένειας εξαρτάται από την απώλεια αλλοδαπής ιθαγένειας, εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 16 της παρούσας Σύμβασης.

Ρύθμιση με διεθνή συμφωνία

Άρθρο 19 .- Στις περιπτώσεις της διαδοχής των Κρατών, τα ενδιαφερόμενα Κράτη μέρη καταβάλλουν κάθε προσπάθεια να ρυθμίσουν τα θέματα της ιθαγένειας με συμφωνία και, εφόσον καθίσταται απαραίτητο, και στα πλαίσια των σχέσεών τους με άλλα ενδιαφερόμενα Κράτη. Αυτές οι συμφωνίες πρέπει να διέπονται από τις αρχές και τους κανόνες που περιλαμβάνονται ή που αναφέρονται στο παρόν κεφάλαιο της παρούσας Σύμβασης.

Αρχές που αφορούν τους αλλοδαπούς

Άρθρο 20.- 1. Κάθε Κράτος μέρος υποχρεούται να σέβεται τις ακόλουθες αρχές :

α. αναγνώριση του δικαιώματος διαμονής στους πολίτες του προκατόχου Κράτους που έχουν τη συνήθη διαμονή τους σε έδαφος του οποίου η κυριαρχία μεταβιβάσθηκε στο διάδοχο Κράτος, του οποίου δεν έχουν αποκτήσει την ιθαγένεια,

β. στα πρόσωπα που αναφέρονται στην παράγραφο α) αναγνωρίζεται το δικαίωμα ισότητας μεταχείρισης με τους πολίτες του διάδοχου Κράτους όσον αφορά τα κοινωνικά και οικονομικά δικαιώματα.

2. Κάθε Κράτος μέρος μπορεί να αποκλείσει το διορισμό των προσώπων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της παραγράφου 1 σε θέσεις του δημόσιου τομέα, που συνεπάγονται άσκηση εθνικής κυριαρχίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΠΟΛΛΑΠΛΗΣ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑΣ

Εκπλήρωση των στρατιωτικών υποχρεώσεων

Άρθρο 21.- 1. Τα πρόσωπα που έχουν την ιθαγένεια δύο ή περισσότερων Κρατών μερών υποχρεούνται να υπηρετήσουν τη στρατιωτική τους θητεία μόνο σε ένα από τα δύο Κράτη μέρη.

2. Με ιδιαίτερες συμφωνίες τα ενδιαφερόμενα Κράτη μέρη μπορούν να ρυθμίσουν τον τρόπο εφαρμογής της διάταξης της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου.

3. Εάν δεν έχουν ήδη συναφθεί ειδικές συμφωνίες στα πρόσωπα που έχουν την ιθαγένεια δύο ή περισσότερων Κρατών μερών εφαρμόζονται οι ακόλουθες διατάξεις:

α. κάθε πρόσωπο που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής αυτής της παραγράφου εκπληρώνει τη στρατιωτική του θητεία στο έδαφος του Κράτους μέρους όπου έχει τη συνήθη διαμονή του. Όμως, αυτά τα πρόσωπα έχουν τη δυνατότητα έως την ηλικία των 19 ετών να εκπληρώσουν τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις σε οποιοδήποτε Κράτος μέρος του οποίου έχουν την ιθαγένεια,

με τη μορφή εθελοντικής κατάταξης και για συνολικό πραγματικό χρόνο τουλάχιστον ίσο με αυτό της ενεργούς στρατιωτικής θητείας που προβλέπεται από το άλλο Κράτος μέρος,

β. τα πρόσωπα που έχουν τη συνήθη διαμονή τους στο έδαφος ενός Κράτους μέρους του οποίου δεν έχουν την ιθαγένεια ή ενός μη Συμβαλλόμενου Κράτους έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν να εκπληρώσουν τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις στο έδαφος του Κράτους μέρους του οποίου έχουν την ιθαγένεια,

γ. τα πρόσωπα που σύμφωνα με τους κανόνες που αποτυπώνονται στις παραγράφους α) και β) εκπληρώνουν τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις σε ένα Κράτος μέρος, σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από τη νομοθεσία αυτού του κράτους, θεωρείται ότι έχουν εκπληρώσει τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις και έναντι του Κράτους μέρους ή των Κρατών μερών των οποίων έχουν την ιθαγένεια,

δ. οι πολίτες, που πριν την έναρξη ισχύος της παρούσας Σύμβασης μεταξύ των Κρατών μερών των οποίων έχουν την ιθαγένεια, έχουν εκπληρώσει σε οποιοδήποτε από τα Κράτη μέρη τις στρατιωτικές υποχρεώσεις που προβλέπονται σ' αυτό, θεωρείται ότι τις έχουν εκπληρώσει στο Κράτος μέρος ή στα Κράτη μέρη των οποίων έχουν την ιθαγένεια,

ε. όταν τα πρόσωπα που έχουν εκπληρώσει την ενεργό στρατιωτική τους θητεία σε ένα από τα Κράτη μέρη του οποίου έχουν την ιθαγένεια, σύμφωνα με την παράγραφο α) και μεταφέρουν στη συνέχεια την συνήθη διαμονή τους στο έδαφος του άλλου Κράτους μέρους του οποίου έχουν επίσης την ιθαγένεια υποχρεούνται αποκλειστικά σε εφεδρική στρατιωτική θητεία μόνον έναντι του τελευταίου Κράτους μέρους,

στ. η εφαρμογή του παρόντος άρθρου δεν πλήττει την ιθαγένεια των προσώπων,

ζ. τα Κράτη μέρη δεν δεσμεύονται από τις υποχρεώσεις τους που απορρέουν από τις διατάξεις του παρόντος άρθρου στην περίπτωση επιστράτευσης.

Απαλλαγή από τις στρατιωτικές υποχρεώσεις ή εναλλακτική κοινωνική θητεία

Άρθρο 22.- Όταν δεν έχουν συναφθεί ειδικές συμφωνίες, εφαρμόζονται οι ακόλουθες διατάξεις στα πρόσωπα που έχουν την ιθαγένεια δύο ή περισσότερων Κρατών μερών:

α. η διάταξη του εδαφίου γ της παραγράφου 3 του άρθρου 21 της παρούσας Σύμβασης εφαρμόζεται στα πρόσωπα που έχουν απαλλαγεί από την εκπλήρωση των στρατιωτικών υποχρεώσεων ή που έχουν υπηρετήσει κοινωνική θητεία,

β. θεωρείται ότι έχουν εκπληρώσει τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις οι πολίτες ενός Κράτους μέρους που δεν προβλέπει υποχρεωτικό χαρακτήρα της στρατιωτικής θητείας, εφόσον έχουν τη συνήθη διαμονή τους στο έδαφος αυτού του Κράτους μέρους. Όμως, θεωρείται ότι δεν έχουν εκπληρώσει τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις έναντι του Κράτους μέρους ή των Κρατών μερών των οποίων έχουν την ιθαγένεια και όπου πρέπει να εκπληρώσουν τη στρατιωτική θητεία τους, εκτός εάν έχουν διατηρήσει την προαναφερόμενη συνήθη διαμονή τους έως τη συμπλήρωση ορισμένης ηλικίας, που κάθε ενδιαφερόμενο Κράτος μέρος θα κοινοποιήσει κατά το χρόνο υπογραφής ή κύρωσης ή αποδοχής ή προσχώρησης στην παρούσα Σύμβαση,

γ. Επίσης, οι πολίτες ενός Κράτους μέρους όπου δεν είναι υποχρεωτική η στρατιωτική θητεία θεωρείται ότι έχουν εκπληρώσει τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις όταν έχουν καταταγεί εθελοντικά στις ένοπλες δυνάμεις αυτού του Κράτους για συνολικό και πραγματικό διάστημα που είναι τουλάχιστον ισόχρονο με αυτό της ενεργούς στρατιωτικής θητείας του Κράτους μέρους ή των Κρατών μερών των οποίων έχουν την ιθαγένεια, ανεξάρτητα από το κράτος όπου έχουν τη συνήθη διαμονή τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΛΛΟΜΕΝΩΝ ΜΕΡΩΝ

Συνεργασία μεταξύ των Συμβαλλομένων Μερών

Άρθρο 23 .- 1. Προκειμένου να διευκολυνθεί η συνεργασία των Συμβαλλομένων Μερών, οι αρμόδιες αρχές υποχρεούνται :

α. να παρέχουν στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου της Ευρώπης κάθε πληροφορία για το εσωτερικό τους δίκαιο περί ιθαγένειας, περιλαμβανομένων και των περιπτώσεων ανιθαγένειας και πολλαπλής ιθαγένειας, και για τις εξελίξεις όσον αφορά την εφαρμογή της Σύμβασης,

β. να παρέχουν μετά από αίτηση κάθε πληροφορία για το εσωτερικό τους δίκαιο περί ιθαγένειας και για την πρόοδο εφαρμογής της Σύμβασης.

2. Τα Συμβαλλόμενα Μέρη θα συνεργάζονται μεταξύ τους και με άλλα Κράτη μέλη του Συμβουλίου της Ευρώπης στα πλαίσια του αρμόδιου διακυβερνητικού σώματος του Συμβουλίου της Ευρώπης προκειμένου να εξετάζουν όλα τα σχετικά προβλήματα και να προάγουν την προοδευτική ανάπτυξη των νομικών αρχών και της πρακτικής επί θεμάτων ιθαγένειας και άλλων συναφών ζητημάτων.

Ανταλλαγή πληροφοριών

Άρθρο 24.- Με την επιφύλαξη της εφαρμογής της νομοθεσίας για την προστασία των προσωπικών στοιχείων κάθε Συμβαλλόμενο μέρος μπορεί οποτεδήποτε να δηλώσει ότι θα ενημερώνει κάθε άλλο Συμβαλλόμενο μέρος, που έχει προβεί στην ίδια δήλωση, για την εθελοντική κτήση της ιθαγένειάς του από τους πολίτες του ετέρου Συμβαλλόμενου μέρους. Αυτή η δήλωση μπορεί να περιλαμβάνει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες το Συμβαλλόμενο μέρος θα παρέχει τις σχετικές πληροφορίες. Η δήλωση μπορεί να ανακληθεί οποτεδήποτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IX : ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

Δηλώσεις για την εφαρμογή της Σύμβασης

Άρθρο 25.- 1. Κάθε Συμβαλλόμενο μέρος μπορεί να δηλώσει, κατά το χρόνο της υπογραφής, ή κατά το χρόνο κατάθεσης των εγγράφων κύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης ότι δεν θα εφαρμόσει το Κεφάλαιο VII της Σύμβασης.

2. Οι διατάξεις του Κεφαλαίου VII θα εφαρμόζονται μόνο στις σχέσεις μεταξύ των Κρατών μερών για τα οποία έχει τεθεί σε ισχύ.

3. Κάθε Κράτος μέρος μπορεί, οποτεδήποτε αργότερα, να κοινοποιήσει στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου της Ευρώπης ότι θα εφαρμόσει τις διατάξεις του Κεφαλαίου VII την εφαρμογή των οποίων είχε εξαιρέσει κατά το χρόνο της υπογραφής, ή κατάθεσης των εγγράφων κύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης. Αυτή η κοινοποίηση παράγει έννομες συνέπειες από την ημερομηνία παραλαβής της από το Γενικό Γραμματέα.

Έννομες συνέπειες της Σύμβασης

Άρθρο 26.- 1. Οι διατάξεις της παρούσας Σύμβασης δεν πλήττουν τις διατάξεις του εσωτερικού δικαίου και των δεσμευτικών διεθνών κειμένων που ήδη ισχύουν ή που πρόκειται να αρχίσουν να ισχύουν, σύμφωνα με τις οποίες αναγνωρίζονται ή πρόκειται να αναγνωρισθούν ευνοϊκότερα δικαιώματα στους πολίτες στο πεδίο της ιθαγένειας.

1. Η παρούσα Σύμβαση δεν πλήττει την εφαρμογή :

- α. της Σύμβασης του 1963 για τη Μείωση των Περιπτώσεων Πολλαπλής Ιθαγένειας και για τις Στρατιωτικές Υποχρεώσεις στις περιπτώσεις της πολλαπλής ιθαγένειας και των Πρωτοκόλλων της,
- β. άλλα δεσμευτικά διεθνή κείμενα στο μέτρο που εναρμονίζονται με την παρούσα Σύμβαση,
- στις σχέσεις μεταξύ των Συμβαλλομένων μερών που δεσμεύονται από αυτά τα κείμενα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Χ: ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Υπογραφή και έναρξη ισχύος

Άρθρο 27.- 1. Η Σύμβαση παραμένει ανοικτή για υπογραφή από τα Κράτη μέλη του Συμβουλίου της Ευρώπης και τα μη μέλη του που συμμετείχαν στη σύνταξη της. Αυτά τα Κράτη μπορούν να εκφράσουν τη βούλησή τους να δεσμευθούν με :

- α. με την υπογραφή της, χωρίς επιφύλαξη κατά την κύρωση, αποδοχή ή έγκριση, ή
- β. με την υπογραφή της, με επιφύλαξη για την κύρωση, αποδοχή ή έγκριση, ακολουθούμενη από κύρωση, αποδοχή ή έγκριση.

Τα έγγραφα της κύρωσης, αποδοχής ή έγκρισης κατατίθενται στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου της Ευρώπης.

2. Η Σύμβαση θα αρχίσει να ισχύει, για όλα τα Κράτη που έχουν εκφράσει τη συναίνεσή τους να δεσμευθούν από αυτήν, την πρώτη ημέρα του μήνα που ακολουθεί την εκπνοή περιόδου τριών μηνών μετά την ημερομηνία κατά την οποία τρία Κράτη μέλη του Συμβουλίου της Ευρώπης θα έχουν εκφράσει τη συναίνεσή τους να δεσμευθούν από αυτήν, σύμφωνα με τις διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου.

3. Όσον αφορά τα Κράτη που θα εκφράσουν μεταγενέστερα τη συναίνεσή τους να δεσμευθούν από τη Σύμβαση, αυτή θα αρχίσει να ισχύει την πρώτη ημέρα του μήνα που ακολουθεί την εκπνοή της περιόδου των τριών μηνών μετά την ημερομηνία υπογραφής ή κατάθεσης του εγγράφου κύρωσης, αποδοχής ή έγκρισης.

Προσχώρηση

Άρθρο 28 .- 1. Μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας Σύμβασης, η Επιτροπή των Υπουργών του Συμβουλίου της Ευρώπης μπορεί να καλέσει κάθε Κράτος που δεν είναι μέλος του Συμβουλίου της Ευρώπης και που δεν συμμετείχε στη σύνταξή της να προσχωρήσει στη Σύμβαση.

2. Για κάθε Κράτος που θα προσχωρεί στη Σύμβαση, η Σύμβαση θα αρχίσει να ισχύει την πρώτη ημέρα του μήνα που έπεται της εκπνοής των τριών μηνών μετά την ημερομηνία κατάθεσης του εγγράφου προσχώρησης στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου της Ευρώπης.

Επιφυλάξεις

Άρθρο 29.- 1. Καμιά επιφύλαξη δεν μπορεί να διατυπωθεί όσον αφορά τις διατάξεις που περιλαμβάνονται στα Κεφάλαια I, II και VI της παρούσας Σύμβασης. Κάθε Κράτος μπορεί, κατά το χρόνο υπογραφής της Σύμβασης ή κατά την κατάθεση του εγγράφου κύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης να διατυπώσει μία ή περισσότερες επιφυλάξεις όσον αφορά την εφαρμογή άλλων διατάξεων της Σύμβασης εφόσον οι επιφυλάξεις αυτές είναι εναρμονισμένες με το αντικείμενο και το πεδίο εφαρμογής της.

2. Κάθε Κράτος που διατυπώνει μια ή περισσότερες επιφυλάξεις υποχρεούται να κοινοποιεί στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου της Ευρώπης τις σχετικές διατάξεις του εσωτερικού του δικαίου ή κάθε άλλη σχετική πληροφορία.

3. Το Κράτος που διατυπώνει μια ή περισσότερες επιφυλάξεις κατ' εφαρμογή της παραγράφου 1 θα εξετάσει, όταν οι περιστάσεις το επιτρέψουν, τη δυνατότητα ανάκλησής τους. Αυτή η ανάκληση τελειούται με την κοινοποίηση στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου της Ευρώπης και παράγει έννομες συνέπειες από την ημερομηνία παραλαβής της.

4. Κάθε Κράτος που διευρύνει το πεδίο εφαρμογής της παρούσας Σύμβασης στα εδάφη που αναφέρονται στη δήλωση της παραγράφου 2 του άρθρου 30 μπορεί όσον αφορά το συγκεκριμένο έδαφος, να διατυπώσει μία ή περισσότερες επιφυλάξεις σύμφωνα με τις διατάξεις των προηγούμενων παραγράφων του παρόντος άρθρου.

5. Το Συμβαλλόμενο μέρος που έχει διατυπώσει επιφυλάξεις ως προς την εφαρμογή οιασδήποτε διάταξης του Κεφαλαίου VII της παρούσας Σύμβασης δεν μπορεί να αξιώσει την εφαρμογή αυτών των διατάξεων από άλλο Συμβαλλόμενο μέρος ακόμα και αν το τελευταίο έχει αποδεχθεί την εφαρμογή αυτών των διατάξεων.

Εδαφική εφαρμογή

Άρθρο 30 .- 1. Κάθε Κράτος μέρος μπορεί, κατά το χρόνο της υπογραφής ή κατά την κατάθεση του εγγράφου κύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης να προσδιορίσει το έδαφος ή τα εδάφη όπου θα εφαρμοσθεί η παρούσα Σύμβαση.

2. Κάθε Κράτος μπορεί οποτεδήποτε μεταγενέστερα με δήλωση απευθυντέα στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου της Ευρώπης να διευρύνει την εφαρμογή της Σύμβασης σε οποιοδήποτε έδαφος που ορίζεται στη δήλωση, για τις διεθνείς σχέσεις του οποίου είναι υπεύθυνο ή το οποίο έχει την εξουσία να αντιπροσωπεύει.

Για το έδαφος αυτό η Σύμβαση αρχίζει να ισχύει την πρώτη ημέρα του μήνα που έπεται της εκπνοής περιόδου τριών μηνών από την ημερομηνία της παραλαβής της σχετικής δήλωσης από το Γενικό Γραμματέα.

3. Κάθε δήλωση που έχει υποβληθεί κατ' εφαρμογή των προηγούμενων παραγράφων μπορεί, όσον αφορά το έδαφος που ορίζεται σ' αυτήν, να ανακληθεί με κοινοποίηση που απευθύνεται στο Γενικό Γραμματέα. Η ανάκληση παράγει έννομες συνέπειες την πρώτη ημέρα του μήνα που έπεται της εκπνοής των τριών μηνών μετά την ημερομηνία παραλαβής της κοινοποίησης από το Γενικό Γραμματέα.

Καταγγελία

Άρθρο 31 .- 1. Κάθε Συμβαλλόμενο Κράτος μπορεί οποτεδήποτε να καταγγείλει τη Σύμβαση στο σύνολό της ή ως προς την εφαρμογή του Κεφαλαίου VII μόνο με κοινοποίηση απευθυντέα στο Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου της Ευρώπης.

2. Αυτή η καταγγελία παράγει έννομες συνέπειες την πρώτη ημέρα του μήνα που έπεται της εκπνοής τριών μηνών από την ημερομηνία παραλαβής της κοινοποίησης από το Γενικό Γραμματέα.

Κοινοποιήσεις του Γενικού Γραμματέα

Άρθρο 32.- Ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου της Ευρώπης υποχρεούται να κοινοποιεί στα Κράτη μέλη του Συμβουλίου της Ευρώπης, σε κάθε Μέρος που έχει υπογράψει την παρούσα Σύμβαση, ή σε κάθε Κράτος που έχει προσχωρήσει σ' αυτή :

α. κάθε υπογραφή της παρούσας Σύμβασης,

β. την κατάθεση κάθε εγγράφου κύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης,

γ. την ημερομηνία έναρξης ισχύος της παρούσας Σύμβασης κατ' εφαρμογή του άρθρου 27 ή 28,

δ. κάθε επιφύλαξη ή ανάκληση των επιφυλάξεων που διατυπώθηκαν κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 29 της Σύμβασης,

ε. κάθε κοινοποίηση ή δήλωση που προβλέπεται στα άρθρα 23, 24, 25, 27, 28, 29, 30 και 31 της παρούσας Σύμβασης,

στ. κάθε άλλη πράξη, κοινοποίηση ή ανακοίνωση που αφορά την παρούσα Σύμβαση.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι παρακάτω υπογεγραμμένοι νόμιμα εξουσιοδοτημένοι προς τούτο υπόγραψαν την παρούσα Σύμβαση.

Έγινε στο Στρασβούργο την δεκάτη έκτη Νοεμβρίου 1997, σε ένα αντίτυπο, του οποίου τα κείμενα στην αγγλική και στη γαλλική είναι εξίσου γνήσια, και το οποίο θα κατατεθεί στα αρχεία του Συμβουλίου της Ευρώπης. Ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου της Ευρώπης θα διαβιβάσει επίσημο αντίγραφο της Σύμβασης αυτής σε κάθε Κράτος μέλος του Συμβουλίου της Ευρώπης, στα Κράτη που δεν είναι μέλη και έχουν συμμετάσχει στη σύνταξη της παρούσας Σύμβασης και σε κάθε Κράτος που καλείται να προσχωρήσει σ' αυτήν.